

انسان باید در سفر، با شرایطی که خواهد آمد، نمازهای چهار رکعتی را دو رکعت (یعنی شکسته) بخواند:

نماز مسافر

۱- سفرش، کمتر از هشت فرسخ شرعی نباشد.

۲- از اول مسافرت، قصد پیمودن هشت فرسخ را داشته باشد.

۳- به حدِّ تَرخُّص برسد.

۴- در بین راه، پیش از رسیدن به چهار فرسخ از قصد خود برنگردد.

۵- نخواهد پیش از رسیدن به هشت فرسخ از وطن خود بگذرد، یا ده روز یا بیشتر در جایی بماند.

۶- برای کار حرام سفر نکند و خود سفر هم حرام نباشد.

۷- بیابانگرد نباشد.

۸- شغل او مسافرت نباشد.

شرط اول

شرط دوم

۱. اگر انسان از ابتدا قصد مسافرت ۸ فرسخ نداشته، به جایی برسد که کمتر از ۸ فرسخ است، و بعد از رسیدن به آن جا، تصمیم به ادامه ی سفر بگیرد:

اگر بخواهد ۸ فرسخ دیگر برود، یا ۴ فرسخ برود و برگردد، و مجموع رفت و برگشت، کمتر از ۸ فرسخ نباشد:

باید نماز را شکسته بخواند.

اگر بخواهد به جایی برود که با مقدار راه آمده، ۸ فرسخ می شود و خود به تنهایی ۸ فرسخ نیست:

باید نماز را تمام بخواند.

۲. کسی که در سفر به اختیار دیگری است:

چنانچه بداند سفر او ۸ فرسخ است:

باید نماز را شکسته بخواند.

حدّ ترخص

فاصله ای که دیوارهای محل شروع سفر دیده نمی شود، و اذان آنجا هم شنیده نمی شود.

